

Ив. Нарановски

Въ тухларницата

Знаете ли какво значи юлска жегата въ Тракия? Равнината е сякашъ запалена и гори като пещъ.

Това лѣто бѣше много горещо, но презъ нѣкои дни съ нищо не можеше да се сравни. На полето, по вивитѣ имаше вече слънчеви удари.

— Буде, да идемъ утре въ тухларницата да работимъ: плащатъ надница, даватъ и обѣдъ!

— Не знамъ, ще ме пустнатъ ли нашитѣ.

— Нѣма да имъ кажешъ. Единъ день само. Вечерята ще се върнемъ. Помисли! Хубаво ще е.

Бѣхъ на единадесетъ години. Тъкмо свършихъ първи класъ. Училищната ваканция ми се струваше вѣчностъ. Съ братята ми и децата отъ нашата махала ходихме кжде не извънъ града, и на баира за планици, и на рѣката да се къпимъ, и въ Ахмачевската курия за гарджета. Игритѣ всѣки день на двора и на пжтя не омръзваха, но не привличаха така силно. Искахъ нѣщо ново, което не бѣхъ виждалъ. Затова на тайната покана на Васи, макаръ отначало направихъ възражение, не се много колебахъ.

— Добре, ще дода, но нѣма да казвашъ никому — рекохъ му азъ.

На другия день рано, почти взори още, измъкнахъ се незабелязано отъ дома и поехме съ него въ посоката Карсулийската махла за полето. Вътрнитѣ мелници, съ опнати платна, бѣха въ покой. Безкрайниятъ кржгозоръ се откри предъ насъ. Виждахме цѣлия „Кърказанъ“ отдѣсно, желѣзопжтната станция — отлѣво, а задъ нея — синята верига на Стара-панина. Откъмъ Айтосъ идѣше влакъ, приличенъ на черна змия. отъ главата на която излизатъ бѣли кълба димъ.